

12. operum ab Ellies Dupin dispositorum, tom. 2. p. 247., edit. Antuerpiae 1706.).

5) Sed possemus hic recitare verba ipsorum Theologorum, qui ante Conc. Constant. scripsere. Contenti erimus unum vel alterum indicare. Ac primo D. Thom. (2-2. q. 1. a. 10.) sribit: « Dicendum, quod nova editio symboli necessaria est ad vitandum insurgentes errores. Ad illius ergo auctoritatem pertinet editio symboli ad cuius auctoritatem pertinet finaliter determinare ea quae sunt fidei, ut ab omnibus inconcussa fide teneantur; hoc autem pertinet ad auctoritatem summi Pontificis, etc. Et huius ratio est: quia una fides debet esse totius Ecclesiae, secundum illud I. Cor. 2. etc., quod servari non posset, nisi quaestio fidei exorta determinaretur per eum qui toti Ecclesiae praeest, ut sic eius sententia a tota Ecclesia firmiter teneatur ». Eadem habet (ibid. resp. ad 2.; q. 11. a. 2. ad 9.; et de Pot. q. 10. a. 4. ad 13.).

6) Academia Parisiensis, in tractatu theologico oblato Clementi VII., habitu tunc in Galliis pro Papa legitimo, ita disserit: « Prima conclusio est, quod ad sanctam Sedem Apostolicam pertinet auctoritate iudicali supra circa ea, quae sunt fidei iudicaliter definire. Et hoc probatur, quia ad illius tamquam supremi iudicis auctoritatem pertinet in fide iudicaliter definire, cuius fides nunquam deficit, quia de hac sancta sede, in persona Petri in ea praesidentis, dictum est: « Petre, rogavi pro te, ut non deficiat fides tua » (Luc. 22.). Propter quod dicit Cyprianus: Qui cathedram Petri, super quam fundata est Ecclesia, deserit, in Ecclesia se non esse demonstrat. Et Hieronymus dicit: Super eum fundata est Ecclesia, et quicumque com Pontifice Rom. non colligit, disperdit ». Et (an. 1387.) in Consistorio apud dictum Clementem per Magistrum Petrum de Alliaco, irreformabile Rom. Pontificis iudicium in causis fidei his verbis professa est: « Haec est fides, Pater Beatissime, quam in Catholica Ecclesia didicimus, in qua si minus perite, aut minus caute forte aliquid positum est, emendari petimus a te; sed firmissime tenemus, et nullatenus dubitavimus, quod sancta Sedes Apostolica est illa cathedra Petri, supra quam, eodem Hieronymo teste, fundata est Ecclesia, ut habetur » eadem quaest. in cap. Quoniam vetus. Et sicut Cyprianus (93. distinct. Qui cathedram): « De qua sede in persona

Petri Apostoli in ea sedentis dictum est: « Petre rogavi pro te, ut non deficiat fides tua » (Luc. 22.). Haec est igitur, ad quam determinatio fidei, et approbatio veritatis catholicae, ac haereticae impietatis detestatio, maxime pertinet ».

1079. II. Tempore autem Concil. Constantiensis fuerunt quidem aliqui Doctores, qui Sum. Pontificis infallibilitatem inficiarentur: at eorum auctoritas nullius est momenti. Nam — 1) pauci admidum fuere praeceteris contraria veritatem docentibus — 2) Ex ipsis alii in errorem inducti fuere maxime ex praesentis schismatis periculo — 3) plures vero docuerunt alias manifestos errores, ita ut mirum non sit in hac etiam re errasse.

Ut huius postremae assertionis aliquod exemplum commemoremus — a) Petrus Alliacensis, Gersonis praceptor, negatae transubstantiationis in Eucharistia accusatus est; astrologiae iudiciae fuit perditissime addictus; docuit, tempore schismatis, suffragium decisivum in conciliis tribuendum esse nedum meris presbyteris, sed et laicis principibus, eorumque legatis; denique ut probaret superioritatem concilii supra Pontificem, et ius appellationis a Pontifice ad concilium, documentis manifeste fictitiis uti non eruavit — b) Quoad ipsum Gersonium censem Richerius (in vit. Gerson. praefixa edition. an. 1606.) eum apologia indigere, praesertim ob librum ab ipso editum *de auferibilitate Papae*. Docuit insuper (tom. 2. in regul. moral. tit. de praecpt. Decalogi) dari posse multos casus, in quibus cuivis subdito liceat Pontificem interficere. Afferuit denique (de modo uniend. et reform. Eccles. in concil. opp. tom. 2.): « Universalem Ecclesiam posse salvare in minima vetula, et ad salvationem universalis Ecclesiae posse conocationem concilii fieri per minimam vetulam »!

Mox autem post Conc. Constantiense, opinio negans R. Pontif. infallibilitatem reiecta est. Id etiam multiplici testimonio probari potest: pauca seligamus. S. Joannes de Capistrano (obiit an. 1456.), qui fuit gestor in Constantiensi Concilio coaevus, tractatum edidit, post praefatam synodum Constantiensem, *de Papae et concilii auctoritate* (exstat in collectione, cui titulus: *Tractatus iuris universi, in unum congesti*). In eo communis D. Thomae aliorumque Patrum ac Doctorum sententiae inhaerens, ac synodi Constantiensis novitates flocci faciens, acerrimus defensor ex-

stitit tum Romani Pontificis infallibilitatis, tum eiusdem supra concilium superioritatis.

Lovaniensis Facultas (an. 1544.), iussu Caroli V. Imperatoris, duos et triginta articulos edidit adversus Lutheri errores: ex illis XXII. ita habet: « Firma fide tenendum est, unam esse in terris veram atque catholicam Christi Ecclesiam, eamque visibilem, quae ab Apostolis fundata in hanc usque nostram aetatem perdurans retinet et suscipit quidquid de fide et religione tradidit, tradit et traditura est cathedra Petri, supra quam ita a Christo sponso suo est aedificata, ut in his quae fidei sunt et religionis errare non possit ». Et in art. XXV.: « Certa fide tenenda sunt, non solum quae scriptarum expresse sunt prodita, sed etiam quae per traditionem Ecclesiae catholicae credenda accepimus, et quae definita sunt super fidei et morum negotiis, *per cathedram Petri, vel per concilia generalia legitime congregata* ».

Mauclerus, doctor Sorbonicus, in celebri opere (*de Monarchia t. I p. 513. et seq.*, edit. Paris. 1622.) quod edidit sub Ludovico XIII., ita docet: « Illud prae nobis in conscientia tanquam verum et catholicum ferre debemus et animo constanti vereque christiano firmiter asserendo testari: Rom. Pontificem aliquid in spectantibus ad fidem, quatenus supremus universalis Ecclesiae doctor est, definire non posse quod errore sit aliquo commaculatum. Hoc nemo catholicorum inficiari praesumet, cum vertex scholasticorum theologorum (S. Thomas) tam clare perspicueque cum asseveratione dixerit, *auctoritatem res fidei definiendi principaliter in Summo Pontifice residere* ».

S. Antoninus Florentinus Archiepiscopus (obiit an. 1459.), ut probat unicum esse debere supremum principem a quo tota Ecclesia regatur, hac ratione utitur (Sum. p. 3. tit. 22. c. 2. § 23.): « In tota universitate christiana debet esse conformitas de his quae pertinent ad veritatem fidei et bonos mores circa necessaria ad salutem. Sed talis conformitas non potest salvari, nisi in ordine ad unum caput seu unum praesidentem, ad quem spectat sententiare quid credendum et quid non credendum: ergo ». Et infra (c. 3. § 1.) addit: « Constat autem quod in Ecclesia non possit esse aliquod tale caput, nisi solus Papa ». Contraria quae-dam occurunt in operibus S. Antonini, sed ex *manifesta ope-*

rum corruptione: de qua re vide *La Civiltà Cattolica* (5. Feb., 5. Marzo, 19. Marzo 1870.).

His adiicere licet tres paeclaros ex diversis nationibus Theologos, Bellarminus (obiit an. 1621.) de sententia negante Romani Pontificis inerrantium dicit (de Rom. Pont. I. 4. c. 2.): « *Non est proprie haeretica*: nam adhuc videmus ab Ecclesia tolerari: *tamen videtur omnino erronea et haeresi proxima* ». Postea vero hunc locum ipsemem emendavit hoc modo: « Ubi dicimus: sententiam illorum qui docent infallibilitatem iudicii non esse penes Papam, sed penes concilium generale, non esse *plane haereticam, sed erroneam et haeresi proximam*: Rectius dicemus: *Nos non audere eam sententiam plane haereticam iudicare*: quoniam qui sententiam illam sequuntur, neque ab Ecclesia ipsi damnati, neque libri eorum prohibiti unquam fuerunt; videri tamen nobis ita manifeste erroneam, ut merito possit Ecclesiae iudicio haeretica declarari ».

Suarez (obitan. 1617.) quaestionem ita proponit (de Fide, disp. 5. sect. 8. n. 4.): « Utrum, si solus Papa definiat absque generali concilio, eamdem habeat infallibilitatem et sit regula fidei, vel possit errare »; respondet autem: « *Veritas catholica est, Pontificem definientem ex cathedra esse regulam fidei, quae errare non potest, quando aliquid authentice proponit universae Ecclesiae, tanquam de fide divina credendum. Ita docent hoc tempore omnes catholici doctores; et censeo esse rem de fide certam* ».

S. Franciscus Salesius (obiit an. 1642.). nunc Ecclesiae Doctor (de Fidei Controversiis, cap. 10.), haec habet: « *L'Église a toujours besoin d'un confirmateur infaillible auquel on puisse s'adresser, d'un fondement que les portes de l'enfer et principalement l'erreur ne puissent renverser, et que son pasteur ne puisse conduire à l'erreur ses enfants. Les successeurs donc de saint Pierre ont tous ces mêmes priviléges, qui ne suivent pas la personne, mais la dignité et la charge publique* ».

1080. III. Opinio negans R. P. infallibilitatem, tempore Conc. Const. orta et statim reiecta, *non revixit proprie nisi in Comitiis Cleri Gallicani an. 1682. habitis*. Attamen — 1) ea non revixit nisi apud aliquos doctores in Gallia; uti enim testatur Benedictus XIV. (ep. ad Inquisit. general. Hispaniae), et historice

constat, sententia de R. P. infallibilitate « extra Galliam ubique recepta est ». — 2) In ipsa Gallia multi restiterunt innovationi, quae, uti patet ex novissime editis documentis, nec facultati Parisiensi tribui potest. — 3) Ex iisdem documentis constat quanta fraude et vi usi sint ad novam illam opinionem inducendam: ipse D. de Harley, procurator generalis regius, testatur quod Episcopi, qui declarationi subscriperunt, « contrarium statim ac libenter declarassent, si id ipsis per regem licuisset ». Abstinemus a documentis praefatis recitandis, siquidem nota iam omnibus sunt, et videri possunt apud Bouix (de Papa, p. 2. a cap. 4.) — 4) Denique semper post illam declarationem, Episcopi Galli praxi agnoverunt Rom. Pontificis infallibilitatem, sive postulando eius decretorum iudicium, sive ei acquiescendo sincero ac promptissimo animi obsequio, ante omnem aliarum Ecclesiarum consensum, imo notitiam: ita factum est quoad const. *Cum alias Innocentii XII., Vineam Domini Clementis XI., Unigenitus eiusdem Clementis, etc.*

§ VI.

Praecipuis difficultatibus satisfit.

1081. Non opus est omnes et singulas *Gallicanorum* difficultates hic prosequi: aliquae enim tam fuitiles sunt, ut semel auditae quiske facile solvat; plures vero ex hactenus disputatis iam dissipatae sunt. Re quidem vera — 1) difficultates, quae ex male intellecta vel infallibilitatis natura, vel Rom. Pont. infallibilitate, oriuntur, ex utriusque conceptus expositione iam data diluuntur. — 2) Quae ex facto Ecclesiarum Asiae cum S. Victore, S. Cypriani cum S. Stephano, etc. petuntur, iam solutae sunt (nn. 668. seqq.; et 969. seqq.). — 3) Item difficultates ex Conc. Constantiensi petitatis solvimus (nn. 993. seqq.): hic solum libet quae ibi diximus auctoritate tum eruditissimi Ep. Hefele, tum testis minime suspecti, Döllinger, confirmare. Primus (Hist. Conc. vol. 8. p. 140.) scribit: « Assertum vero Gallicanorum, a Martino V. etiam priores sessiones (eas scilicet, quae 41^{am} antecedebat), et consequenter

decreta sessionis quintae approbata esse, certo falsum est ». Alter (Hist. Eccl. vol. 2. pp. 306. seqq.; 325. seqq.; 338-40.) late demonstrat, neque Constantiense neque Basileense Concilium, quum decreta, de quibus agitur, edebant, legitima fuisse; negat disertis verbis, haec decreta unquam a Sancta Sede confirmata, quin etiam ab ipsis Gallicanis Episcopis, qui Synodis interfuere, pro firmis habita esse.

1082. Pariter difficultates contra data argumenta, praesertim ex Scriptura deducta, in ipsorum expositione praeoccupatae sunt: potest solum commemorari mira Gallicanorum fictio ad eorum vim eludendam. Scilicet distinguendum esse dixerunt inter *Sedem* et *Sedentem*; sedens, aiebant, uti distinctus a Sede, est ipse Pontifex actu docens; sedes vero est series Pontificum, aut etiam idem Pontifex prout diu permanent in eadem sententia. *Sedens*, dicebant, errare potest; at *Sedes* est infallibilis et vera regula veritatis: praerogativa enim omnes Primatus, et hinc ipsa infallibilitas in docendo, proprie afficiunt *Sedem* et non *Sedentem*. At si singuli Sedentes in actu docendi errare possunt, quomodo *Sedes* manet infallibilis? Id fit, reponebant Gallicani, quia error unius Pontificis ab eius successore, vel etiam ab ipso corrigitur ac emendatur; ita in ipsa Pontificum serie error numquam radices aget. Haec quidem Card. de Luzerne (par. 2. c. 2. n. 4.); Bossuet (Defensio, l. 10. al. 15. c. 5.), etc.

Respondetur: Multiplex quidem distinctio excogitari potest inter *Sedem* et *Sedentem*: ita *Sedes* metaphorice accepta pro re signata importat auctoritatem, *Sedens* est subiectum illius auctoritatis; *Sedes*, seu auctoritas, saltem in exigentia, semper manet; *Sedens* moritur, et *Sedes* dicitur *vacans* donec successor *Sedens* eligatur; praesertim *Sedes* a *Sedente* distinguitur, quatenus iura *Sedis* non pendent a personalibus meritis vel demeritis *Sedentis* pro tempore: atque hoc sensu intelliguntur verba S. Leonis (ep. 106. n. 5.): « aliud enim sunt sedes, aliud praesidentes », et alia eiusmodi dicta.

Sed his suppositis, falsa est et absurdia Gallicanorum distinctio, cum dicunt praerogativas Primatus pertinere ad *Sedem*, non ad *Sedentem*; et *Sedem* quidem non posse errare in fide, *Sedentem* vero, dum docet Ecclesiam universam, errare posse. Etenim

1) Primatus, eiusque praerogativa, pertinere non possunt nisi ad eum, cui a Christo conferuntur: a Christo collatae primo sunt *personae Petri*; in eo collatae fuere eius successoribus; eius successores sunt *personae Rom. Pontificum*, persona Rom. Pontificis pro quolibet tempore est una, sicut una persona fuit Petrus. Ergo ipsi *personae Rom. Pontificis* pro tempore, et non coetui successivo Pontificum tribuendus est, tamquam subiecto, Primatus cum omnibus suis praerogativis, adeoque infallibilitas. Unde ex Conc. Flor. et Vat. credendum est, Rom. Pontificem esse successorem B. Petri, ipsique in Petri persona traditam esse supremam ac plenam potestatem pascendi ac regendi Ecclesiam.

2) Primatus, eius praerogativa omnes, et consequenter infallibilitas, nequeunt adscribi nisi successoribus Petri; ratio enim successoris in eo est, ut ipse obtineat iura omnia omnesque praerogativas eius dignitatis in qua succedit, quae decessor possidebat. Atqui successores Petri sunt singuli Rom. Pontifices; ergo quilibet Rom. Pontifex, et non solum coetus eorum, gaudet Primatu, omnibus eius praerogativis, et ipsa infallibilitate.

3) Sane cum Patres de auctoritate et infallibilitate loquuntur Romanae Sedis, supponunt pro Rom. Pontifice, atque pro uno eodemque subiecto *Sedem* et *Sedentem* accipiunt. « *Ego beatitudini tuae*, scribit S. Hieronymus ad Damasum, idest *Cathedrae Petri* communione consocior »; et Maximus martyr (I. ep. ad Pet. illustr.): « *imploret, ait, sanctissimae Romanorum Ecclesiae beatissimum Papam, idest Apostolicam Sedem* »; et Sergius, Cypriensis Episcopus, scribit ad Theodorum; « *Firmamentum divinitus fixum et immobile tuam Apostolicam Sedem constituit Christus. Tu enim exsistis Petrus*, et super fundamentum tuum Ecclesiae columnae confirmatae sunt »; hinc passim praedicant Patres de Romana *Sede*, quod sit Petrus, quam non vincunt inferorum portae; cum certo constet ex Christi verbis *Petram* illam esse Petrum eiusque successores; hinc etiam, data occasione, de quolibet Pontifice asserunt, quod sit Petrus, et Petrus in eo vivat ac loquatur.

4) Sed revera totidem sunt huius rei argumenta, quot sunt testimonia exhibita pro Petri eiusque successorum Primatu ac infallibilitate, ut ea recolenti evidens est. Num enim dicitur *Sedes* et non *Sedens* fundatum Ecclesiae, pastor Ecclesiae univer-

salis, confirmator Fratrum? Num *Sedi* et non *sedenti* tenentur obedire omnes et singuli Pastores et fideles? Hinc infallibilitatis elogia *Sedi* quandoque attributa, non *Sedi* per se tribuuntur, sed *Sedi* propter Pontifices, qui in ea sedent et ceteris omnibus praesunt: neque enim, iuxta Scripturas et Patres, ideo tribuitur Rom. episcopis Primatus, quia hic Rom. *Sedi* fuerit collatus, sed ideo in Sede Romana Primatum agnoscant, quia collatus sit Petro eiusque successoribus.

1083. His itaque posthabitis, dices I.: si Rom. Pontifex solus esset infallibilis, cum Concilium oecumenicum, fatentibus omnibus catholicis, sit etiam infallibile; sequeretur duas esse supremas infallibles potestates in rebus fidei et morum: quod sane repugnat — 2) imo dicendum esset Concilia nedium necessaria, inutilia prorsus esse.

Resp. ad 1um dist.: Dum essent subiecta supremae potestatis infallibilis *adaequate distincta*, neg.; *inadaequata distincta*, conc. (n. 787.). Nulla autem repugnantia in hoc deprehenditur, siquidem nulla unquam pugna esse potest inter Pont. solum, et Conc. oecumenicum aliquid definiens: tum quia utrumque infallibilitatis subiectum a Spir. Sancto, qui sibi contradicere nequit, assistitur; tum quia Conc. sine Papa nihil infallibiliter definire potest.

Ad 2um dist.: Si cogerentur concilia ad intrinsecam pontificis dogmaticis constitutionibus vim conferendam, conc. Si ad auctoritatem extrinsecam adiiciendam, ita poscentibus rerum adiunctis, neg. Certe, si de intrinseca auctoritate sermo est, eadem, in definitionibus Pont. *ex cathedra* et Conciliorum invenitur; utrobique enim habetur eadem Sp. Sancti assistentia infallibilitatem communicans. At minime inde sequitur Concilia esse inutilia. Multiplex enim est utilitas quae ex synodorum celebratione redundat; ut liquet ex dictis (n. 1035. seqq.).

1084. II. *Instabis*: Atqui Concilia necessaria sunt ad *intrinsecam* definitionum auctoritatem, eae enim sine approbatione Concilii non videntur esse irreformabiles. Nam — 1) usus Occidentalium Conciliorum Generalium docet, Pontifices etiam iis praesidentes, non edidisse decreta, nisi *sacro approbante Concilio*. — 2) Haud semel de quaestionibus iam a Rom. Pontificibus definitis iterum actum est in oecumenicis Conciliis. — 3) Et quidem haec,

nonnisi accurato examine instituto, definitiones antea a Pontif. editas confirmaverunt. — 4) Id autem sensit ipse S. Leo, qui, scribens ad Theodoretum, ait: « quae nostro prius ministerio definerat (Deus), universae fraternitatis irretractabili firmavit assensu »; ergo antea illud non erat irretractabile, seu irreformabile; ac subdit: « sic summorum servatur auctoritas, ut in nullo inferiorum putetur imminuta libertas ».

Resp. neg. subsump. — *Ad 1um* autem dico — 1) eam formulam (sacro approbante Concilio) ad summum ostenderet quod definitiones fidei quando eduntur a Conciliis exigunt tum Pontificis tum episcoporum approbationem; sed inde non sequeretur, quod Pontifex non possit etiam *solas* et extra Concilium huiusmodi quaestiones infallibiliter definire. — 2) Dico eam formulam recentiorem esse; coepit enim adhiberi in Lateranensi III.: his autem verbis nihil aliud exprimitur, nisi consensus Concilii, sive sententia iudicio Pontificis coniuncta et subordinata. — 3) Hinc patet quam diversa sit *approbatio* seu *confirmatio*, quae requiritur, ex parte Rom. Pontificis. Sane Anatolius, Ep. Constantino-politanus, ut se excuset de Chalcedonensi canone Nicaeno contrario, scribit (ep. ad Leonem): « Cum et sic gestorum vis omnis et confirmatio auctoritati vestrae Beatitudinis fuerit reservata »; de Synodo Ariminensi Damasus (in ep. ad Orientales) ait: « Numerus Episcoporum, qui Arimini congregati fuerant, praeiudicium habere non debet, quandoquidem factum illud est non consentiente Romanorum Episcopo, cuius ante alios oportebat expectare sententiam »; de Ephesino latrocinio pronunciat Gelasius (ep. 13. ad epp. Dardaniae): « Dioscorum secundae sedis Praesulem sua auctoritate damnavit Sedes Apostolica, et impiam Synodus non consentiendo submovit ». Porro Rom. Pontificis *confirmatio* dici nequit mera *adhaesio*, ut aliqui ausi fuerunt dicere: non enim mera adhaesio intervenit ubi *auctoritas Romanae Sedis* postulatur; uti testatur de Nicaenis Syn. Romana sub Felice III.; ubi Sedes Apostolica consentit et *B. Petri auctoritate confirmat*, uti scribit S. Leo (in ep. ad Synod. sextam): ubi sine missis a Pontifice ad Ecclesiam litteris, *non recipiuntur* Concilia; uti declarat (in ep. Apolog.) Adrianus: ubi edicitur, Synodos « egere Romana Sede, ut firmentur et custodiantur »; uti (ep. 8.) de

Leone ostendit Nicolaus. — Sed vide quae diximus (nn. 983. 1032.).

Ad 2um resp. — 1) *indirecte*: Concilia generalia iterum confirmarunt sententias aliorum Conciliorum generalium: ita, ex. gr., Concilium Florentinum iterum tractavit quaestiones dissidii inter Graecos et Latinos, a Concilio Lugdunensi II. iam tractatas et definitas; tertium Concilium, si illud adire vellent Graeci, probabiliter non recusaret tertio easdem pertractare. Sequitur ne ex hoc, quod Concilia generalia non sunt infallibilia? — Similiter, Concilia iterum confirmarunt Pontificum definitiones ab Occidente universo et maxima parte Orientis, iam ante Concilia, acceptatas: ita, ex. gr., Synodus Ephesina Nestorium a Caelestino damnatum iterum condemnavit; Chalcedonensis Eutychetem damnatum a Leone; Cpna III. Monothelitas a Martino et Agathone damnatos: post decreta Pontificum et ante ea Concilia, definitiones huiusmodi iam erant ab Ecclesia acceptatae. Si quid ergo auctoritatis detrahant eiusmodi examina, eam non Pontifici soli, sed Ecclesiae cum Pontifice coniunctae detrahunt; contra Catholicorum omnium sententiam. Prae oculis habeatur, non hic agere contra *Gallicanos*, qui concedebant definitiones Pontificum *ab Ecclesia acceptatas* esse *irreformabiles*. — 2) *Directe*: Igitur huius agendi rationis causa fuit quod haeretici Pontificis sententiae nondum acquiescentes, patronos suae pervicaciae plures ac potentes nacti erant; contra eorum proterviam Concilia esse utilia, imo necessaria, supra (n. 1036.) statuimus: omnibus, quam uni, resistere est insolentius, cedere autem minus verecundum.

Ad 3um resp. — 1) *indirecte*, ut supra; siquidem etiam definitiones praecedentium Conciliorum, et Pontificum iam ab Ecclesia acceptatae, novo examini quandoque subiectae fuerunt. — *Directe*, *dist.*: institutum fuit novum examen *confirmativum*, *conc.*; *dubitativum*, seu in ordine ad assensum vel dissensum, *neg.* Quae ut intelligantur animadvertisendum est, vix prolata ac lecta Act. II. Conc. Chalcedonensis epistola S. Leonis, Patres universim acclamassem: « Anathema ei, qui ita non credit. Petrus per Leonem ita locutus est » (ap. Harduin. tom. 2. col. 305.). Epistolae igitur S. Leonis examen, quod in gratiam episcoporum Illyrianorum et Palaestinensium sub finem eiusdem actionis permissum est, non